

A no-go zónákról már nem lehet hazudni - de van, amivel még próbálkoznak

2018 március 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A migránsok a nyugati nagyvárosok belsejét kezdik elfoglalni.

A kommunikációban a gátlástalan hazudozókkal a legnehezebb vitatkozni. Mit lehet mondani egy brit tévériporternek, aki azt állítja, hogy nincsenek Londonban no-go zónák? Vagy mit lehet mondani, ha azt az állítást valaki vitatni próbálja, hogy Bécsben nem lepték el a migránsok? Mi a válasz arra, hogyha – nincs finomabb kifejezés – egy idióta azt mondja egy fehér színű falra, hogy piros? Sajnos, a végtelenségig el kell mondani, hogy fehér. Esetleg egy idő után hozzá kell tenni: fehér az, te idióta!

Van egy francia ismerősöm. A szocialista Jospin-kormány idején, a kilencvenes évek végén végezte el az egyetemét. Bent maradhatott a tanszéken, de a professzornak az volt a feltétele, hogy vegyen ki egy év fizetés nélküli szabadságot, és menjen el egy tanévre tanítani az egyik legborzalmasabb párizsi elővárosba, egy általános iskolába. Mondván, ismerje meg az életet. Vitatkozni nem lehetett, eltökélten baloldali professzor volt, ismerősöm egyszer-kétszer amúgy is rossz pontokat szerzett nála, amikor elszólta magát, hogy kedveli például Chestertont.

A professzor elmagyarázta, hogy szeretné, ha a saját szemével látná, hogy Párizsban nincs olyan, hogy elkerülendő előváros (mai kifejezéssel: no-go zóna). Ez a rasszisták mániája. Nehéz helyzetben levő emberek vannak, ezeket látni kell, de ez független attól, hogy valaki Párizsban, a XVI. kerületben született (magyar értelemben a Rózsadombon), vagy a szüleivel (vagy egyedül) öt éve érkezett Szenegárból. Satöbbi, satöbbi.

Ismerősöm, az akkor 25 év körüli lány (keresztnevet sem akarok írni), próbálta a pozitív dolgokat keresgélni. Miután alaposan utánanézett, még örülni is kezdett, mert megállapította: nem a legrosszabb helyre kerül. Nem Aulnay-sous-Bois-ba és nem is Sevan-ba, ahol egyszerre összeverik a tanárokat a gyerekek. Hanem az úgynevezett Négyezrek városába. La Courneuve-ben van, kimegy a metró is oda, nem kell átszállni RER-re (a párizsi HÉV-re), és csak 35 százalékos a fiatalok munkanélkülisége. A Négyezrek városát 1956-ban kezdték építeni, ha jól emlékszem, munkásoknak szánták, 1968 előtt a baloldali értelmiség – élén Jean-Luc Godard-ral – hangosan tiltakozott a gettósítás ellen, később főleg bevándorlók költöztek oda. Mára a borzalmas lakótelepet nagyrészt lerombolták, egy-két torony áll már csak.

Aztán elkezdődött a tanév. Az osztály kétharmada első vagy másodgenerációs bevándorló volt. Tanítani nem lehetett, zaj és üvöltözés és verekedés volt az órákon. Az óvatlan tanárok, akik olykor nem tudták elkerülni, hogy autóval menjenek tanítani, mert óra után szükségük volt a kocsira, rendszeresen pórul jártak. Felgyújtották a kocsijukat. Az ismerősöm jelmezeket vásárolt a tanításhoz, borzalmas lebernyegeken járt, hiszen kettős veszélyt kellett elhárítania: a muszlim diákok erkölcsös része lekurvázta a szoknyában járó tanárnőket (13-14 éves gyerekekről beszélünk), a még erkölcsösebbek pedig úgy akarták tudatosítani a tanárnőkben, hogy mennyire tévúton járnak, hogy fogdosták őket. Igen, a 13-14 éves gyerekek.

Ismerősöm szerencsésnek mondta magát, hiszen csak kétszer-háromszor fogdosták meg, ötnél többször nem mondták neki, hogy „francia picca”, viszont sohasem verték meg, még a haját sem húzták meg.

Telt-múlt a tanév, aztán az egyik marokkói fiú – minden előzmény nélkül – elvette a péniszét az órán és azt mondta, hogy „gyere, szopjál f888szt, büdös k888va!”. És elindult felé. Az osztály meg tapsolt, éljenzett és kórusban ismételte a marokkói fiú mondatát és úgymond elég konkrét akcióra biztatta a fiút. Az ismerősöm kiment az órától és berontott az igazgatói irodába. Az iskolának volt vagy három vezetője, miért ne lenne annyi a francia szocialista kormány jóvoltából egy olyan iskolában, ahol úgysem lehet tanítani. Volt egy tanfelügyelőség, volt egy szociális igazgató, volt egy gazdasági, és ahogy visszaemlékszem a történeteire, most már úgy rémlik, egy negyedik is volt. Elmondta az irodában, hogy mi történt, és hogy nem megy vissza az osztályterembe. Egyik felettése csóválni kezdte a fejét: szerintem ne vágja el a karrierjét. Ismerősöm nem értette. Micsoda?!

Az igazgatónő kifejtette, hogy jó, ő hisz neki, de azért minden normális emberben felmerül: ? (mármint ismerősöm) biztosan véten az egészben? Nem viselkedett kihívóan? Nem jelezte egy rejtett csatornán, hogy valamit akar a fiútól? Nézzen magába, kisasszony! Biztos, hogy Ön annyira hófehér, mint ahogy mutatni akarja magát? – kérdezte.

Egy idősebb jogász este aztán azt tanácsolta az ismerősömnek, hogy ez ingoványos talaj, ?t voltaképpen nem érszakolták meg, ha ebből ügyet csinál, könnyen alulmaradhat. Tanúi, akikre számíthatna, nincsenek, viszont felmerülhet, hogy rasszista, és még ez a jobbik eset. A rosszabbik, hogy felmerül az is: órán kívül esetleg ?

kezdeményezett valamit, azt értette félre a fiú, satöbbi.

Ismerősöm kihúzta a hátralevő néhány hónapot, ősszel elkezdhettem egyetemi oktatói munkáját, majd amikor a professzor megkérte, hogy tartson az idősebb kollégáknak – egy mai kifejezést használva – érzékenyítő előadást, hogy a külváros csak a rasszisták tartják migránsnegyednek és hogy őt csak pozitív élmények érték, csendes hazament, az előadást nem tartotta meg, majd nemsokára otthagytam az egyetemet.

Legalább 20 éve volt.

Ma már a no-go zónát nem tagadja szinte senki. Egy éve, két éve még igen, most már nem. Macron is, Merkel is elismeri. Többé-kevésbé legalábbis.

Azt persze még nem, hogy bent, a nagyvárosok belsejében is van már ilyen.

Egy ismerősöm átküldött tegnap egy videót, hogy az egyik párizsi külvárosban a migránsok elfoglalták a folyópartot, tulajdonképpen egy megközelíthetetlen városrészdarabot szálltak meg. Mivel ilyesmi elég gyakori, nem azonnal néztem meg, sok száz ilyen felvételt láttam.

Aztán belenéztem. De hát ez nem előváros, mondtam magamban, nem is külváros! Ez a tizedik kerület. Ez a belváros. Egy sarokra az egyik legismertebb európai kórház, itt operálták meg egy-két hete a nagybeteg Bernard Tapie-t, a kilencvenes évek bundakirályát, volt szocialista minisztert és az Adidas egykori milliárdos tulajdonosát, ismert bűnözőt és amatőr, de tényleg tehetséges filmszínészt. Nyilván Tapie-t nem akárhova viszik... De ha más irányba nézünk, ott van Peter Brook színháza. Olyan közel, mint az Oktogontól az Operaház. Peter Brook, a 93 éves zseni, a világ színházművészetének megújítója. Ott a színháza. És a közelében egy kis no-go zónácska. Hogy lehetséges ez? Hogy épülhet egy sátorváros Párizs közepén?

Az első fázis a tagadás, a hazugság. No-go zónák vannak, rendben (ez is új beismerés), de persze csak Párizson nagyon kívül. Párizsban nincsenek. Ahogy Bécsben sem. Minden utcába be lehet menni. Hát persze. Aztán majd elismerik azt is, hogy azok országok, amelyek nem tudták időben megoldani a migránskérdést, a belvárosuk egy részét is elvesztették.

A kérdés, hogy mikor jön és mi lesz a következő?, a harmadik fázis. Mi jön a beismerés után?

Gábor László

A szerző az Origo főszerkesztője

www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
